

Nu trage cu ochiul la pagina 39

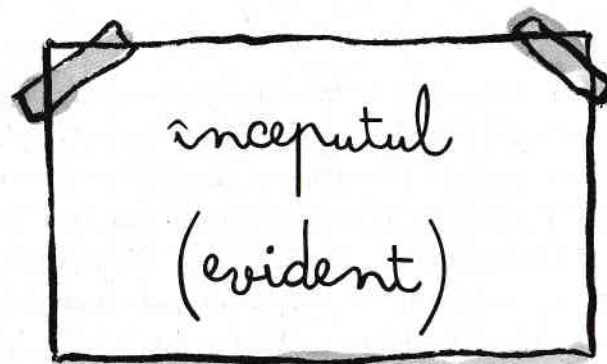
Pentru Wout și Dries. Sunt incredibil de mândră de voi!

*Și pentru profesorul Tom, profesorul Stijn, profesorul Toon,
doamna profesoară Magali, doamna profesoară Hilde și doamna
profesoară Kristine. Mulțumesc pentru tot!*

„Cel care îi face pe cei de lângă el să se simtă mici,
nu este niciodată mare”
Johann Gottfried Seume

**Cofinanțat de
Uniunea Europeană**

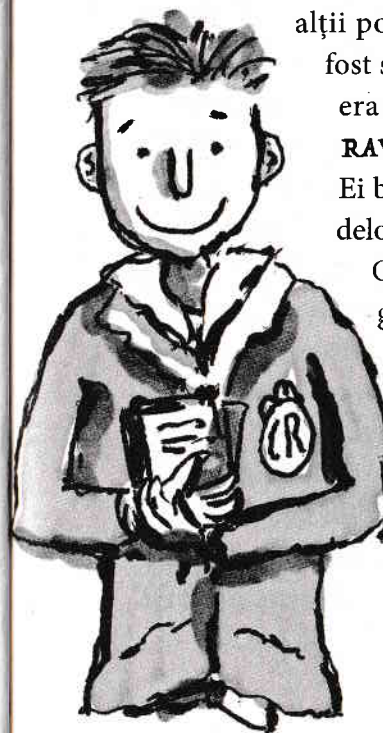

Povestea pe care urmează să v-o spun a început într-o zi ca oricare alta. Nici asta nu e chiar ceva deosebit. Majoritatea zilelor sunt normale, în cel mai bun caz. Nu te poți aștepta la mai mult de un **uh** sau **ah**. Dar, ceea ce pentru unii este obișnuit, pentru

alții poate fi cu adevărat special. Și exact asta a fost și cazul lui Wout. Abia se mutase, iar acum era în prima zi la noua lui școală: **COLEGIUL RAVENSTEIN**. Nu sună tocmai încântător, așa-i? Ei bine, te pot asigura că această școală nu era deloc încântătoare.

Ce-i drept, e adevărat că mai toate școlile sunt groaznice. Poate că și cea la care mergi tu este.

Dar aceasta era și mai groaznică. Profesorii sunt cei care fac dintr-o școală un loc plăcut sau unul groaznic. Când ai ore cu un profesor sau cu o profesoară la fel de *dulce* ca o felie de tort, totul este plăcut. Nici nu mai contează dacă orele se țin undeva la subsol, într-o sală fără geam și cu igrasie pe pereți.

Profesorii de la școala lui Wout nu erau tocmai dulci. Erau acri ca **zeama de varză**. Știi bomboanele alea tari ca piatra în care ți-ai putea sparge dinții și pe care dentistul nu-ți dă voie să le mănânci? Dar pe care, cu toate acestea, le mai guști din când în când? Și care în interior, chiar în mijloc, au o porțiune acrișoară? Atât de acră, încât ți se strepezește toată gura de la ele și simți nevoia să te strâmbi din nas? Ei bine, cam la fel de acri erau profesorii și profesoarele de la **COLEGIUL RAVENSTEIN**.

Cel mai rău era profesorul Bulder. Și, dintr-o întâmplare, sau nu, tocmai el era noul profesor al lui Wout.

- Ești un **RATAT!** strigă profesorul

Bulder. Ai mai puțin creier decât un ghem de păr scuipat afară! Buzele îi erau încordate într-o linie dreaptă, iar unul dintre degetele lui arătătoare carnoase și grase era îndreptat spre Wout.

Tânărul îl privi pe profesorul Bulder cu ochii larg deschiși. Cu ce greșise? Habar n-avea. Era doar de zece minute la noua lui școală și acum deja i se întâmpla asta.

Profesorul Bulder era așezat pe un scaun pe terenul de joacă, în fața clasei aliniat în fața lui. Fundul său se revărsa peste scaunul de lemn. Picioarele scaunului scârțâiau sub greutatea sa. Pentru celelalte profesoare și pentru ceilalți profesori, nici nu era nevoie de un scaun, dar profesorul Bulder era uriaș.

- Nici acum nu știi despre ce vorbesc, cap de ciupercă? strigă profesorul Bulder și mai tare. Avea privirea tăioasă.

Wout chiar nu știa. Ce? Ce făcuse!? Ridică din umeri și se uită curios la profesor. Din cauza asta, Bulder se înfurie și mai tare, iar acum mârâia amenințător cu o voce groasă.

Vin eu chiar acum să-ți explic,

GĂINĂ FIARTĂ ce ești!

Profesorul Bulder își puse mâna dreaptă pe piciorul drept și mâna stângă pe piciorul stâng, mai mârâi o dată adânc și se ridică foarte încet. Răsufă din greu și pufăia și mârâia. După câteva secunde, capul i se făcuse roșu ca un vulcan. Șuvițe de păr i se lipiseră de ambele părți ale capului, ude de la sudoarea care se revărsa ca lava. Arăta cu adevărat ridicol. Wout fusese nevoit să se abțină ca să nu răbufnească în răs. Da, profesorul Bulder era furios.

Dar arăta atât de caraghios, încât sigur aveau să râdă cu toții copios. Cel puțin, la fosta lui școală, chiar așa s-ar fi și întâmplat.

Wout se uită surprins la colegii lui de clasă și la ceilalți copii care stăteau aliniați. Nimeni nu mișca.

Nimeni nu se uita la profesorul Bulder. Nimeni nu râdea. Wout nu înțelegea nimic din ce se întâmpla.

Chiar durase o veșnicie până ce profesorul Bulder a reușit să stea drept. Iar când aproape că reușise, începuse să se aplece într-un mod periculos spre dreapta.

- Cu toții pe poziții! strigă doamna profesoară Moppers de lângă el.

Imediat, toți ceilalți profesori și toate celelalte profesoare i se alăturară aliniați asemenea unor soldați instruiți perfect.

Unul dintre cei mai rapizi profesori a fost profesorul Pees, profesorul de sport al școlii.

Era la fel de lung și subțire ca o ruletă de măsurat din metal și era înnebunit după elasticele de coc și bentițele anti-transpirație. Avea mereu atârnat în jurul gâtului un fluier argintiu. Sufla în

acesta cât mai des posibil, iar dacă aveai ghinionul să fii prea aproape de el, încă mai puteai auzi timp de zece zile un țuit enervant undeva în interiorul urechii.

ȚIU! fluieră el mai tare decât de obicei. **ȚIU!**

Sunați la pompieri! Chemați armata! O să se prăbușească!

Brațele imense ale profesorului Bulder se agitau acum în toate părțile, ca palele unei mori de vânt. Sperase ca asta să-l ajute să-și recapete echilibrul, dar nu a făcut decât să înrăutățească situația. Profesorul Pees trebuia să se ducă în partea în care urma să cadă profesorul Bulder. Nu avea timp de pierdut! Ca un gimnast priceput, se băgă pe sub mâinile care se agitau, apoi sări cu amândouă picioarele în același timp și făcu o roată perfectă exact în momentul potrivit. Sau cel puțin așa crezuse el, căci, de fapt, era cam târziu.

Unul dintre brațele profesorului Bulder se lovi de capul său, așa că zbură cel puțin cinci metri mai departe.

Doamna Moppers se uita consternată la profesorul Pees care, ceva mai departe de ei, continua să fie inconștient. Dar nu era momentul potrivit să stea prea mult pe gânduri. Profesorul Bulder era aplecat atât de mult într-o parte, încât nu avea să-l mai poată ține nimeni sau nimic.

- O să mă îndrept spre capul lui! strigă ea și sări pe profesorul Bulder. Cât număr până la trei, să îl tragem cu toții cu toată forța! Altfel se prăbușește!

Toți profesorii au tras cu toată puterea de profesorul Bulder în partea stângă. Unii l-au prins bine de haine, alții îl trăgeau de gâtul lui gras, iar profesoara Moppers s-a ocupat de cap.

- Haideti, continuați, nu vă dați bătuți! striga ea. Și, pentru că folosise atât de multă forță să îl țină drept pe profesorul Bulder,

lăsa să-i scape cu ocazia asta, neașteptat, niște gaze.

Acela a fost momentul în care Wout a auzit în spatele lui un chicotit încet. Se uită rapid peste umăr. Era o fată.

Avea părul șaten și ondulat până deasupra umerilor, iar pielea ei avea culoarea ciocolatei cu lapte. Nasul îi era încrețit de tot, căci încerca din răspuțeri să se abțină de la râs. Wout îi făcu cu ochiul și apoi își dădu ochii peste cap. Ea își strânse buzele să nu strănute. Își duse rapid privirea în pământ, își mișcă puțin piciorul drept și îi făcu un semn cu privirea spre piciorul lui.

Wout se uită în jurul lui și, abia atunci, observă că toți elevii de pe terenul de sport stăteau aliniați perfect. Piciorul lui stâng era cu un centimetru ieșit în afară. Și-a apropiat repede picioarele unul de celălalt. Oare asta să fi fost? Din cauza asta aproape că explodase profesorul Bulder? Ce fel de școală mai era și asta?

(Wout era îndreptățit să-și pună asemenea întrebări.

COLEGIUL RAVENSTEIN era o școală cu adevărat groaznică.

O, nu, nu era atât de oribilă cum ți-ai putea închipui tu acum. Copilașii nu erau fripți la proțap și nici nu li se smulgeau unghiile degetelor în vreo pivniță plină de umezeală. Nu existau nici măcar scaune de pedeapsă, cutii cu amintiri sau bețe mici¹. Toate acestea nu mai erau permise.

COLEGIUL RAVENSTEIN era o școală cu reguli și cu cadre didactice mult prea stricte și cu o uniformă de la care te mânca pielea. Și asta, crede-mă, este mai mult decât suficient. Elevii nu aveau nimic de spus. Nimeni nu ținea cont de ei. Se aștepta de la acești copii să nu facă niciodată ce nu aveau voie. Dar tu și cu mine știm că niciun copil nu este așa. Într-un mod ciudat chiar, de multe ori, adulții speră la ceva ce este imposibil. Sigur ai avut și tu ocazia să observi asta la un moment dat.)

1. Citește „Boy” de Roald Dahl. Atunci vei înțelege la ce mă refer. Au!

Doamna profesoară Moppers scoase un oftat adânc. Era evident că deja uitase de incidentul cu gazele.

- Ce bine, de data asta a rămas în picioare.

Observă și că profesorul Pees se ridicase deja în picioare. Grozav! Satisfăcută, dădu din cap, uitându-se în jur. Până ce-l observă pe Wout. Se uită la el cu răutate și scutură încet din cap. Băiatul se uită inocent la ea.

- Așteaptă tu să vezi..., păru ea să mormăie.

Wout stătea prea departe ca s-o audă și nici nu era prea interesat. Se uită repede în spate, la fata de mai devreme.

Aceasta îi făcu cu ochiul și arătă spre profesorul Bulder.

Profesorul, afectat, se apropie acum de el. La fiecare pas pe care îl făcea, terenul de joacă se cutremura. Abia acum observă Wout cât de mare era domnul Bulder. Sigur încăpeau în el jumătate dintre colegii lui de clasă. Sau poate chiar toți.

Domnul Bulder se opri furios exact în fața lui Wout. Sudoarea i se prelingea pe firele de păr de pe cap.

„Nu trebuie să mă uit în sus”, se gândi Wout.

- UITĂ-TE LA MINE! urlă profesorul.

„Vai, am încurcat-o.” Capul cel roșu se înălța amenințător deasupra lui.

- Știi cât ești de prost, cap de plastic?

Wout se gândi că acesta ar fi fost un moment bun să-și țină gura.

- Mai vrei să zici ceva, meduză surdă fără minte? strigă la el profesorul Bulder. Stai imediat într-un picior!

Wout ezită, dar când văzu fața înflăcărată a profesorului stând chiar deasupra lui, se grăbi să facă ce i se poruncise.

- Și acum, o să vezi tu ce pățești! urlă profesorul Bulder și se îndreptă bine ca să pară și mai înalt decât era.

